

(Ne)skutečno

Janiel Kaffe

Janiel Kaffe

(NE)SKUTEČNO

Copyright

Autor: Janiel Kaffe

Ilustrace na obálce: H. Koppdelaney

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-00-5 (epub)

978-80-87976-01-2 (mobi)

978-80-87976-02-9 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

Tímto debutovým dílem, bych rád poděkoval Ladislavu Hladíkovi, který byl u první myšlenky. Dále chci poděkovat přítelkyni Monice, která se příliš nehněvala, když jsem se po nocích věnoval tvorbě, na místo jí. Obrovské poděkování patří všem přátelům, kteří mě ve tvorbě podporovali. Ale na závěr chci úplně nejvíce poděkovat všem těm, kteří mě od tvorby odrazovali, pomlouvali a házeli klacky pod nohy.

Upřímné díky, bez Vás by to nešlo...

Janiel Kaffe

(NE)SKUTEČNO

„Zase jeden bláznivý den,“ povzdechl si mladý strážce, když na balkóně bafal doutníček a promítal si, co všechno se mu zase přihodilo.

Strážci jsou téměř obyčejní lidé. Jen činnost v noci se liší. Svou myslí opouštějí reálnou rovinu. Přesouvají se do roviny astrální. Kdybyste se mohli přesunout s nimi, spatřili byste zlo v různých podobách.

Představme si úmorný zvuk komára pískavého, když spíme. Obyčejný člověk si okamžitě vybaví hmyz s brčkem v puse. Otravný bzukot ve vysokých frekvencích a spousta ohánění ze strachu, že se ráno objeví svědivé štípance.

Strážce bojuje proti komárovi v astrálu.

Zlo si nabere třeba tuto podobu. Přesune se tím z astrální do reálné roviny. Nevyspaný člověk bývá podrážděný. Může se pak snadno stát, že i pohled na tohoto nevyspance přejde v agresivní výbuch. Z jednoho nevyspaného člověka se zlo přesune na dalšího tvora. Takto se zlo rozpíná v realitě. Strážcova práce ochrany lidstva spočívá ve vyhledávání zla v astrálu. Nedopustit, aby se přesunulo do reality.

Mladý strážce Naoki dokouřil. Přesunul se z balkónu do pokoje, kde měl postel, a ulehнул.

Spánek pro strážce neexistoval. Jednalo se jen o odpoutání mysli od fyzického těla. Přesunutí do astrálu k zajištění bezpečnosti lidstva.

Naoki ležel v klidné poloze na zádech pod teplou přikrývkou s rukama volně položenýma podél těla. Uvolnil svaly, unavené po celodenní práci. Zaměřil mysl na dýchání. Hluboce roztahoval plíce do maximální možné míry, do úplného nádechu a očišťujícího výdechu.

S každým dalším nádechem a výdechem cítil, jak únava opouští tělo.

Roztřesené svaly přinesly příjemný pocit. Naoki tyhle přechody miloval. Zatím nikdy nic, co prožil, nebylo schopno se tomuto rovnat.

Otevřel oči, aby ze svého astrálního těla spatřil tělo fyzické, patřící do reálu.

Myšlenkou se oblékl. Dlouhou kápi a přes rameno přidal brašnu. Brašna byla prázdná a magická. Naoki si v ní mohl zhmotnit vše, co potřeboval dle situace spojené s výkonem svého astrálního poslání.

Pohlédl na fyzickou schránku své mysli, která ležela na posteli. Natáhl ruce před sebe směrem k tělu. Hluboce se nadechl a vydechl. Zaměřil mysl na ruce a ty se okamžitě rozežřály. Když cítil, že jsou dostatečně naplněny láskyplnou energií, pronesl ochranou formuli. „Sílo země, vzduchu, ohně i vody, ochraň mé tělo. Já ochráním tvé zdroje síly proti vyššímu zlu, kterému se nemůžeš rovnat,“ otočil se a odkráčel ven z budovy, v níž se nacházel jeho malý, ale útulný nájemní byt.

Strážci v astrální rovině neměli svěřenou oblast svého působení. Přesouvali se převážně myšlenkou, stačilo pomyslet a dostali se na místo, kam potřebovali.

Na základě instinktů a momentálních pocitů často nechávali svobodně působit mysl, svěřili se jí do péče a doufali, že je přivede na místa, kde jsou potřební.

Jen vyšel ven z budovy, zahlédl koutkem oka stín, který se mihnul tak rychle, že nestačil rozpoznat, čemu patřil.

Preventivně se vydal tím směrem, kde neurčitost zahlédl. Zatím nevyvozoval žádné závěry. Necítil nebezpečí, ale ani nedokázal určit, jestli je to něco neškodné. Nedokázal zachytit jediný signál, který by řekl pozor nebo klid.

Instinktem, svým šestým smyslem, pocítil, jak za ním opět něco prolétlo. Rychle se otočil. Po překonání půlkruhové trajektorie máchnul rukama, aby seslal zpomalovací gesto.

Uviděl, co provedl, a zastyděl se. Zpomalení schytl strom. Zůstal nehybně stát na svém původním místě.

„Omlouvám se.“

„To nic,“ odvětil tiše strom do strážcova vědomí.

Přiletěla víla. Držela se za strážcem ve vzdálenosti zhruba na dvacet centimetrů od jeho hlavy.

Naoki ji vůbec nezaregistroval. Když se otočil, víla se za stálého poletování také otočila. Držela si původní pozici za strážcovou hlavou, aby měla jistotu, že ji nespátrí.

Marně pátral pohledem. Nedařilo se mu spatřit stín, který zahlédl před chvílí. Otáčel hlavou kolem sebe. Vzdušná víla se přesouvala tak, aby i nadále zůstala v úkrytu za strážcovou hlavou.

Po chvíli to vzdal a doufal, že se nejednalo o žádné nebezpečí. Předpokládal, že by jej instinkt nezklamal. Zlo by jistojistě vycítil jako již mnohokrát předtím.

Zavřel oči. Byl ve svém středu. Astrál kolem něj se začal točit, to však neviděl, jen cítil závrať zažitou již nespočetněkrát. Naoki byl vtahován do víru energie. Zákon rovnosti energií si povolal strážce, kam potřeboval.

Kolotoč emocí a pocitů ustal. Strážce cítil, že jej astrál přesunul. Otevřením očí vstoupil do míst, kde byl očekáván. Měl zde úkol, ale prozatím nevěděl, oč se přesně jedná.

Energie transportního tunelu vtáhla i vílu, která se držela za strážcem. Nechtěně se tak dostala do míst astrálu, kde ještě nikdy nebyla. I nadále si držela odstup od strážce a prohlížela si místo své přítomnosti.

Naoki pomalu kráčet astrálním sídlištěm, za hlavou pronásledován vílou. Všech pět základních smyslů měl na pozoru včetně smyslu šestého, instinktu.

Pozorně se díval do všech stínů a temných zákoutí, sluch měl naladěný na nejjemnější frekvence. Po chvíli chůze se mu zazdalo, že spatřil astrálního červa, a tak prudce zastavil. Víla držící se v jeho blízkosti to nepostřehla a narazila do strážce.

Naoki ucítil slabou ránu do svého zátylku. Nejprve se leknul, a poté se otočil, aby zjistil, co to bylo. První věc, kterou spatřil, byli dvě velké oči. Když si prohlédl tvora důkladně, věděl již, že se jedná o vílu. Velkou o trochu více než jeho hlava a s očima většíma, než jsou ty lidské.

Rána utržená vílou vyvedla Naokiho z míry. Zapomněl na červa, spatřeného před chvílí, i když již mnohokrát bojoval proti astrálním červům, kteří se objevovali pokaždé na místech nabitých negativní energií po úřadování zla.

Rozpomněl se bohužel až pozdě. Ať se díval, jak se díval, červa nebylo. Zahlédl vytrácející se bílé světlo. Usoudil, že už červa vyřídil jiný ze strážců, který se taktéž transportoval do těchto míst, rychle vyřídil červa a posunul se na další místo, kde jej bylo potřeba.

Naoki nad tím mávl rukou a otočil se zpět k víle. Dali se spolu do řeči, a protože už dlouho žádnou nepotkal, chvíli trvalo, než si přivykl na rychlou řeč, která by mohla někomu jinému připomínat jen hmyzí bzukot.

Víly tím, že jsou malé, tak přirozeně mají ve svých tělíčkách i malé srdíčka, do kterých se sice vleze obrovské množství lásky pro každého tvora, ale bijí rychle. Rychleji než lidem. Další zásadní věcí je, že mají krom všeho ostatního ve svém těle i malé plíce, které způsobují rychlé dýchání. Když vezmeme v potaz, že mají rychle bijící srdce a rychlý dýchací proces, vzejde z toho fakt, že žijí rychleji a živěji než lidé. Proto i řeč víly, byla pro Naokiho chvíli nesrozumitelně rychlá.

Když už si Naoki přivykl, dozvěděl se vše, na co se zeptal. Zjistil, že víla docela dobře zná strážce i vše, co dělají. Pověděla mu, že sem tam nějakého potká. S některými se kamarádí, ale žádného z vyjmenovaných vílou náš strážce neznal. Taky se přiznala k tomu, že tady, kde se momentálně nachází, je vůbec poprvé. Když se zeptal, jak se dostane zpět, dostalo se mu odpovědi, že to je jeho úkol. Když ji dostal sem, má se postarat, aby ji dostal i zpět. To by Naoki rád provedl, kdyby se víla nerozpovídala a neřekla strážci i pár věcí, které slyšet nechtěl.

Víla spustila palbu výčitek, že už o něm cosi slyšela, ale chtěla se ujistit, zdali je to pravda. Mluvila, jak toho teď lituje a že i proto se schovávala za ním a nešla mu hned na oči. Vytkla mu strom, který zpomalil a teď musí, chudák, stát na místě. Řekla mu, že od jiných strážců slyšela o jeho zbrklosti. Jak už byla živá ažaž, teď byla mnohem živější. Nadávala mu a zuřivě rozhazovala rukama.

Rozčilovala se, že je to pokaždé stejné. Se všemi zatracenými strážci, u kterých bylo určeno vesmírným universem, že zrovna oni se hodí pro tento boj se zlem. Každý nový strážce, že napáchá více škody než užítku. Vždycky chtějí strašně chránit svět, ale svou nově nabytou sílu neumějí ovládat, tak konají, jak se jim zlíbí. Poražením pár červů, že ze sebe dělají kdovíco.

Víla byla již delší dobu tak nějak pod tlakem. Byla našťvaná na všechny mladé strážce. Dlouho to v sobě držela, až si to na někom musela vylít.

Naoki se chtěl ohradit, že není žádná omladina, která se v astrálu pohybuje poprvé, avšak nedostalo se mu příležitosti. Chtěl alespoň vílu dostat do lepší nálady. Nic z toho, co chtěl strážce, se nestalo.

Víla mu ještě oznámila, ať se připraví na tvrdý trénink, taky ať se nestará o to, jak se dostane zpět, že po něm už nic nechce a pak udělala věc pro strážce nečekanou. Proměnila se ve čtvercový budík, na kterém byly zrovna čtyři hodiny ráno. Ručička ukazující minuty luskla prsty a Naoki se ocitl zpět ve svém fyzickém těle. Zpět ve své posteli, ve svém malém, ale útulném nájemním bytě.

Leže na své posteli si těžce povzdechl. Nebyl schopen zachytit jediný pocit, který by popsal, co se mu právě honilo hlavou. Sám sebe se ptal, jak tomu rozumět.

Podíval se na budík, aby zjistil, že ukazuje přesně tolik, co víla. Vstal z postele, podíval se znova na budík a v tomto okamžiku chvíli setrval. Spontánně do něj ťukl prstem a čekal, co se bude dít.

Nic se nedělo, tak na svou osobu pronesl pár nelichotivých slov tematicky řazených do vulgarismu.

„Měl bych si pospíšet,“ řekl si nahlas a už spěchal kvapným krokem do koupelny udělat ranní údržbu, rychlejší než kdy jindy. Snídaně zůstala pro dnešní den jen sladkým snem.

Naoki pracoval ve skladu. Do práce to měl přes půl města. Nerad spěchal a obzvláště ne po ránu. Měl svou již mnohokrát osvědčenou teorii o ranním spěchu. Ve sto pěti procentech se jej držela pravda, že když prožije uspěchané ráno, táhne se to s ním po celý den, který se promění vždy v jeden cirkus.

Ze svého malého, ale útulného nájemního bytu vystřelil polonahý. Kusy oblečení měl přehozené přes rameno. Jednou rukou zamykal byt a druhou se snažil nasoukat na sebe nějaký ten kus. Vše mu padalo, a tak neprovedl ani jedno pořádně.

V nervu, který vládl celému tělu, uzamkl jen byt a potom sebral jen věci, spadané na zem. Kdyby udělal hned jen jedno a pak druhé, měl by ušetřenou minimálně minutu.

Vydal se po schodech směrem ven z budovy. Spojovací prvek jednotlivých podlaží bral po dvou. V mezipatří spal souseď, který už neměl večer sílu dojít do svého bytu. Skokem jej překonal a pokračoval dále v ranním tempu. I toto

mělo svoje výhody, nebyl čas na myšlenky či otázky. Jediná momentální starost byla, jak se dostat do práce včas.

Skladový předák, který byl téměř jediným nadřízeným Naokiho, byl nejhorší ze všech. Protože všichni vyšší nadřízení měli spousty práce s fungováním skladu, starost o dělníky zůstávala plně v kompetenci předáka. Naoki jej neměl rád, i když chápal, že jeho hněv, často koncentrovaný na Naokiho hlavu, bývá plně oprávněný. Předák se chytal každé kašičky, malé i menší příležitosti, aby se mohl po někom vozit.

V myšlenkách na něj se řítit Naoki do práce naučenou trasou, po které by trefil i poslepu. Běžel svižným ranním tempem, které mu sice nevyhovovalo, ale často se jím ubíral. Vždy z nějakého rozumného nedopatření, na něž musel přijít dříve, než se dostal do práce, aby ho pak mohl celý udýchaný vyklopit předákovi.

Běžel mezi poutníky, kteří se taky ubírali na svou dennodenní pouť za penězi v nechuti, co jim přinese den. Vyslechl si pár slov na svou osobu, kdy jediné nebylo příjemné. Naoki se neopovažoval cokoli namítat, protože věděl, že vše bylo v naprostém pořádku. Mávnutím ruky dával najevo omluvu.

Viděl jeden z kontrolních bodů v podobě novinového stánku. Koupil by si noviny, jako nad tím uvažoval každý jiný den, ale stejně jako jindy ani dnes nebylo času nazbyt. Takže i tentokrát byl nucen akorát proběhnout. Menší pán, prodavač ve stánku, rozpoznal i tentokrát toho blázna, jak běží kolem. Neubráníl se pohlédnutí na hodinky a pomyslně si, že dnes má ten časný sportovec zpoždění.

Zaběhl za první roh minutého stánku.

Naoki běžel svůj tradiční sprint bez cíle, poslouchajíc svůj neukázněný dech, který dával naznačit, že kondice už není, co bývala. Nemohl se soustředit na nic, a když pohlížel na celý děj trvajícím všude kolem, zdálo se inu, jakoby všechno a všichni byli pohlceni časovou kapsou. Kvůli rychlému dýchání způsobeného zběsilým ranním tempem, bylo vše natisíckrát zpomalené.

Právě v tomto okamžiku zalilo celou ulici i vše kolem jasné bílé světlo. Jakýsi záblesk, který pohltil a po rozplynutí vyvrhnul vše okolo, kam jen dohlédl.

Celý vyděšený byl nucen zastavit. V překvapení zjistil, že byl snad jediný, který to postřehl. Pohlížel na lidi v úžasu. Nádeníci směle pokračovali ve svých vyšlapaných stopách stezkami do práce.

Výkřik z vedlejší uličky mimo hlavní trasy poutníků, připoutal strážcovu pozornost. Přešel cestu do míst, odkud se mu zdálo, že výkřik zaslechl.

Při začátku uličky se schoval za roh, aby přes něj nakoukl. Uviděl tři osoby, které chvíli mlčky, schovaný v patřičné vzdálenosti pozoroval. Po chvíli usoudil, že se jedná o dva útočníky, dorážející na jakousi ženu či dívku.

Nechtěl vyčkávat déle už ani minutu, než by se něco stalo nebo přihodilo něco opravdu zlého. Rozhodl se proto jednat, jak nejlépe uměl.